

prima instanță: V. Hadîrca
instanța de apel: V. Pruteanu, L. Popova, A. Gavrilița

nr. 2ra-727/16

ÎNCHEIERE

30 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Galina Stratulat
Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Ion Frunze

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Ion Frunze împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova și Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la constatarea încălcării dreptului și repararea prejudiciului moral

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2015 prin care a fost respins apelul declarat de Ion Frunze și menținută hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 09 iulie 2015, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 03 noiembrie 2014, Ion Frunze a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al RM și MAI al RM cu privire la constatarea încălcării dreptului și repararea prejudiciului moral.

Având în vedere prevederile art. 20, 53, 114, 120 din Constituția RM, art. 9, 10 CPP, art. 2, 167, 175, 303 Cod de executare, consideră că i-a fost încălcat dreptul lui la un proces echitabil, încălcare manifestată prin privarea lui de dreptul de a executa mandatul de arest în instituțiile statului abilitate cu atribuții de penitenciar.

Afirmă că în izolatorul de detenție provizorie al CGP mun. Chișinău, dânsul a fost deținut de la 09 septembrie 2005 până la 28 septembrie 2005, fapt confirmat prin încheierea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 13 iunie 2014.

Susține că simpla lui aflare în IDP este contrară legii de executare.

Indică că în perioada menționată dânsul a fost privat de dreptul de a beneficia de serviciile penitenciarului: regim, securitate, logistică, activitatea educativă cu deținuții, serviciile medicale, convorbiri și întrevederi cu avocații și rudele, care sunt posibile de beneficiat doar în condițiile organului împuternicit stipulat la art. 175 alin. (9) și art. 303 alin. (1) Cod de executare.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 175 alin. (9) și art. 303 alin. (1) Cod de executare, art. 5 și art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Solicită admiterea acțiunii, constatarea violării dreptului prevăzut de art. 175 alin. (9) și art. 303 alin. (1) Cod de executare, art. 5 și art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, repararea prejudiciului moral pentru 16 zile de detenție ilegală în instituție nepenitenciară.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 09 iulie 2015 a fost respinsă acțiunea, ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2015 a fost respins apelul declarat de Ion Frunze și menținută hotărârea primei instanțe.

La 03 februarie 2016, Ion Frunze a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei recurate și a hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată, considerând-o ilegală și neîntemeiată.

Susține că atât instanța de fond, cât și instanța de apel l-au lipsit de dreptul de a prezenta probe suplimentare, încălcând astfel art. 26 din Constituția RM.

Remarcă că i-au fost încălcate prevederile art. 27 din Constituția RM, art. 51, 2, 4 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și art. 8 CPP, care reglementează prezumția de nevinovăție.

Afirmă că instanțele ierarhic inferioare au ignorat prevederile constituționale și cele internaționale prin prelungirea măsurii preventive sub formă de arest, nefiind indicat mandatul de arest pentru perioada 02 februarie 2006 – 03 martie 2006.

Indică că la 03 martie 2016, măsura preventivă sub formă de arest a fost prelungită cu 5 zile, adică până la 08 martie 2006.

Relevă că începând cu 08 martie până la 24 noiembrie 2006, dânsul a fost deținut fără a fi condamnat.

Remarcă că dânsul a fost deținut 9 luni și 16 zile, fără a fi emis un mandat de arest.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2015 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele

indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Ion Frunze, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Ion Frunze, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Ion Frunze ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Ion Frunze se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Galina Stratulat

Ion Druță